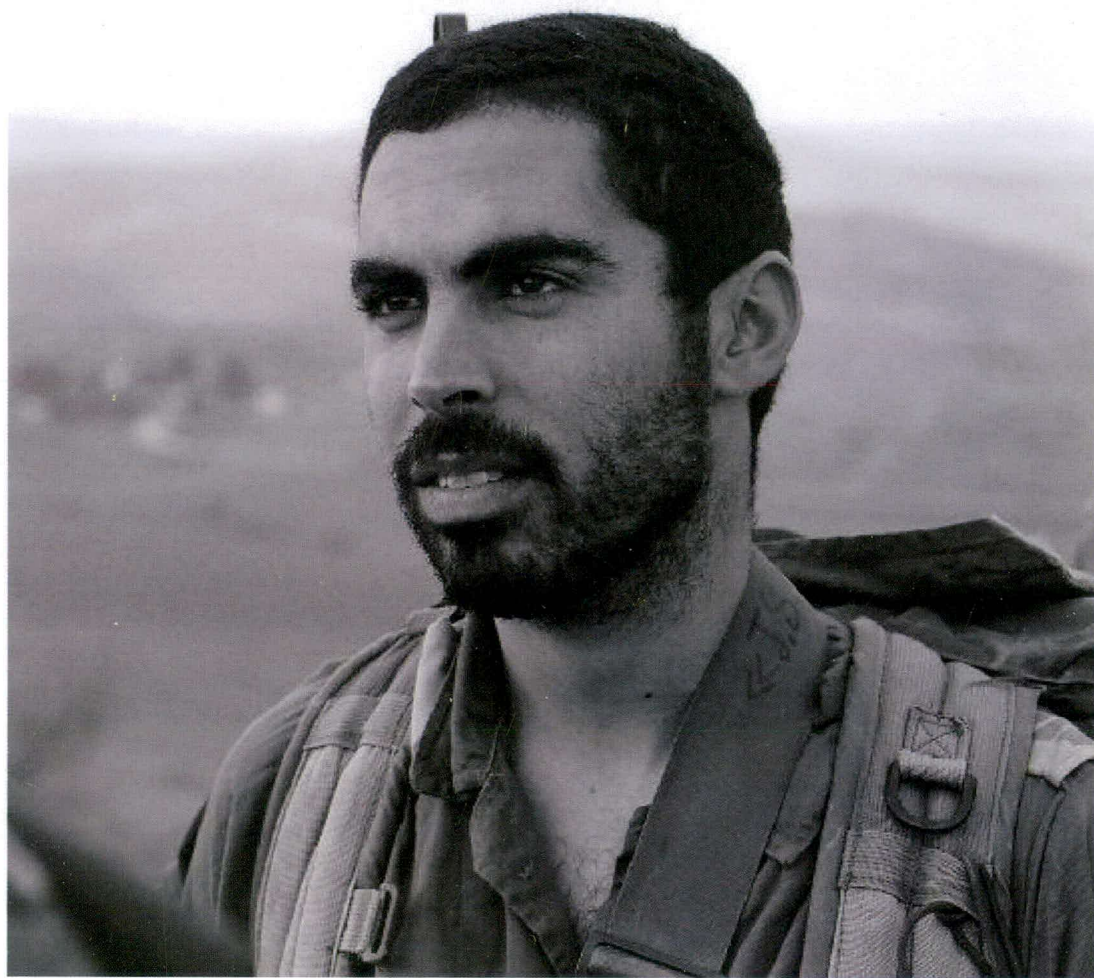

רס"ן אלירז פרץ ז"ל

1978-2010

בע"ה

דבר התלמידים:

בחרני לעשות חוברת הנצחה על אוריאל ואלירז פרץ מכיוון שלפני כמה חודשים מרים פרץ העבירה שיחה בבית ספר, מאוד התחברנו לדבריה, זו הייתה שיחה לא פשוטה-על סיפור חייה-ילדיה שנפלו ובעלה שנפטר, אך בכל זאת זו הייתה שיחה עוצמתית ויצאנו משם עם כוחות ולכן באותו יום החלטנו שאנו רוצים ללמוד עליהם יותר מקרוב. לאחר כחודש שהתחלנו לעבוד על הפרויקט נסענו למרים פרץ הביתה, היא קיבלה אותנו בשמחה, נכנסנו לבית יפה עם הרבה תמונות, במיוחד תפסה אותי התמונה של מפת ארץ ישראל עם תמונה של אוריאל שמראה על נקודות בחייו. ראיתי שם תמונת מחזור של "אור עציון" וזיהיתי שגם אבי למד שם. ישבנו בסלון ומרים שיתפה אותנו בסיפורה האישי, בצורה אמתית וכנה. מרים התמקדה בתכונות של ילדיה ופחות בעבר ובכאב. היה לה חשוב שנצא עם כוחות לעשייה ולא רק שיחה ששמענו ונמשיך כרגיל בחיים שלנו. ושגם כשאנחנו עושים חוברת, שלא תהיה מונחת בארון אלא שנלמד וניקח מאוריאל ואלירז דברים לתוך חיינו. ושנעביר הלאה לבתי ספר אחרים מי הם אוריאל ואלירז ושלא יתמקדו במוות שלהם, אלא בעשייה שלהם. אברהם שולץ, אוהד יעקבי, עדיאל בריסק וישי תורג'מן.

דבר הסטודנטית:

לאחר תקופה ארוכה בה צללנו לסיפורם המרגש והעצמתי של משפחת פרץ, הגיע הזמן לסכם את הדברים,

תחילה, נדגיש ונספר על החוויה המרוממת והחזקה שהייתה לנו ולתלמידים במפגש עם מרים פרץ בביתה. נכנסנו חוששים, מבולבלים ולא ממוקדים על מטרתנו, אך כשיצאנו משם לאחר שעתיים וחצי של שיחה מרתקת ועיון בספרי זיכרון ואלבומי התמונות, יצאנו עם מטרה נחושה - להנציח ולהעביר הלאה א המסר האדיר מדמותם הנערצת של אלירז ואוריאל הי"ד. הבנו שיותר מהספרון ודפי ההנצחה, חשוב התהליך עצמו שהתלמידים עוברים תוך כדי העבודה ואיסוף החומר, עצם לימוד המידות הנעלות של הקדושים ז"ל ויישומם בחיים, הם המשימה האמיתית. ולכן, החלטנו שבנוסף לספרון אותו נוצא לאור, התלמידים ביחד עם הרב המלווה שלהם ייצרו חדר הנצחה לזכר שני הנופלים. שמטרת החדר היא להעביר לכל בית הספר את גדולתם של אלירז ואוריאל ולזכות בכך תלמידים נוספים לטעום ככל הניתן מזיו חייהם.

ב"ה בשעה טובה, הספרון מוכן להפצה, וגם אנחנו מרגישות שאנו יוצאות מפה עם שליחות להפיץ הלאה את זיכרונם. העבודה עם התלמידים הייתה מפרה ומהנה! זכינו לעבוד עם קבוצה נפלאה של נערים שהיו צמאים ללמידה ועשייה בלתי פוסקת.

תודה אישית,

למאיר בן דוד שליווה אותנו לאורך כל השנה.

לאדיר שניהל מלמעלה את כל מה שנדרש.

לארגון "יד לבנים", מייסדי הפרויקט.

למרים פרץ המקסימה, על שיתוף הפעולה המדהים והנכונות לדבר ולהכניס אותנו אל עולמה.

וכמובן לתלמידים המקסימים שלנו - אברהם, ישי, אוהד ועדיאל.

תודה גדולה לבורא עולם, שבלעדיו דבר לא היה יוצא לפועל.

תולדות חייו של אלירז:

אנא אלי עשה אותי כלי לשליחותך "

רב סרן אלירז פרץ הי"ד

בנם השני של אליעזר ומרים

אח לסגן אוריאל הי"ד שנהרג בקרב בלבנון בז' בכסלו, הדס, אביחי, אליסף ובתאל.

בעל לשלומית ואבא לאור חדש אוריאל, הלל מרים, שיר ציון וגילי בת עמי.

נולד ב- ח' אב תשל"ח 11.08.1978

נפל ב- יא' ניסן תשי"ע 26.03.2010, נטמן ביי"ג ניסן תשי"ע

אלירז נולד באופירה שארם-א-שייך.

שם בין הנוף הפראי של מרחבי המדבר והים- בילה את שנות ילדותו.

מתקופה זו ינק את אהבתו לטבע, לטיולים, לים, מכאן גם צמח תחביבו – הצלילה.

בשנת 1982, עם חתימת הסכם השלום עם מצרים עברה המשפחה להתגורר ביישוב

גבעת –זאב שליד ירושלים.

עד כיתה ב' למד ביישוב בית חורון ובגבעת- זאב.

מכיתה ג' למד בבית"ס ממ"ד רמות בירושלים.

בכיתה ז' עבר לבית"ס הימלפרב בירושלים.

בכדי להתחזק רוחנית ופיזית לפני הצבא בחר אלירז לדחות את גיוסו בשנה וחצי

וללמוד במכינה הקדם צבאית בעצמונה אשר בגוש קטיף.

שם השתרשה באלירז תורת ישראל ואהבת העם והמולדת.

הרב רפי פרץ ראש המכינה בעצמונה והרב הצבאי הראשי בצה"ל הבא הספיד את אלירז בהלוויה: "הוא היה גדול תלמידיו".

לאחר מבצע "חומת מגן" אלירז התחתן עם שלומית ועברו להתגורר יחדיו ביישוב שליו אשר בגוש קטיף. לאחר כשנה נולד להם ילד בכור ואלירז ושלומית בחרו להנציח את זכרו של אוריאל בשם של בנם ולכן קראו לו: אור- חדש אוריאל.

בג' אלול נפטר אבי המשפחה- אליעזר פרץ. ממחלה קשה ומהתקף לב. על מצבתו נכתב: לא ניחם על מות בנו בכורו אוריאל. המשפחה וביניהם אלירז התמודדו עם מוות נוסף, אך המשיכו הלאה בכוחות מחודשים.

לאחר מכן אלירז שירת כמ"פ וותיקה ברובאית ג' בגדוד 13. במהלך תפקיד זה השתתף אלירז במלחמת לבנון השנייה. במהלך הקרבות אלירז הגיע למקום שבו נפל אוריאל אחיו והביא לאמו 2 אבנים- אבן שחורה שמסמלת את השכול ואת הנפילה של אוריאל ואבן לבנה שמסמלת את החיים וההמשך. מרים, אמם של אוריאל ואלירז אמרה שמהאבנים הללו היא מעוניינת שבעז"ה ייבנו את ביהמ"ק וכי אלו שני אבני לוחות הברית שלה, אוריאל ואלירז החקוקים על הסלע.

כשנסתיימה המלחמה, אלירז יצא שנתיים של לימודים, בהם הספיק ללמוד לתואר בחינוך ולתעודת הוראה. בתקופה זו אלירז למד בביהמ"ד בעלי והיו לו חברות עם רבנים גדולים.

אלירז הצליח להלך בין שני העולמות, הספרא והסייפא, בין לימוד תורה ובין עולם העשייה – הצבא ולהתחבר ולהשתכלל מכל אחד מהם.

אלירז חזר מהלימודים לתפקיד של מפקד מגמת אימונים בבא"ח גולני, בתקופה זו התקיים מבצע "עופרת יצוקה" ואלירז שימש כקצין המבצעים של חטיבת גולני.

לאחר המבצע חזר אלירז לבא"ח גולני בכדי להיות מפקד מחזור טירונים.

אלירז התמנה לסמג"ד בגדוד 12 וביום שישי האחרון שלפני סיום הקו המבצעי ברצועת עזה,

רב סרן אלירז פרץ נהרג בהיתקלות עם מחבלים ברצועת עזה.

יהי זכרו ברוך.

"האני מאמין" של אלירז:

נתינה מהי?

"צריך לתת הכל, גם עכשיו וגם בעבר, אם אתה אוהב אז אתה אוהב עד הסוף, אם אתה חבר אז אתה חבר עד הסוף, ואם אתה בצבא בקרבי אז אתה עד הסוף שם ונותן את הכל, וגם אם כל אלו באים על חשבונך האישי. אם זה על יציאות בשבת מהצבא ואם זה לא לישון ולהתקמץ קצת לגבי עצמך בשביל שיהיה לך כסף לקנות משהו לחברה.

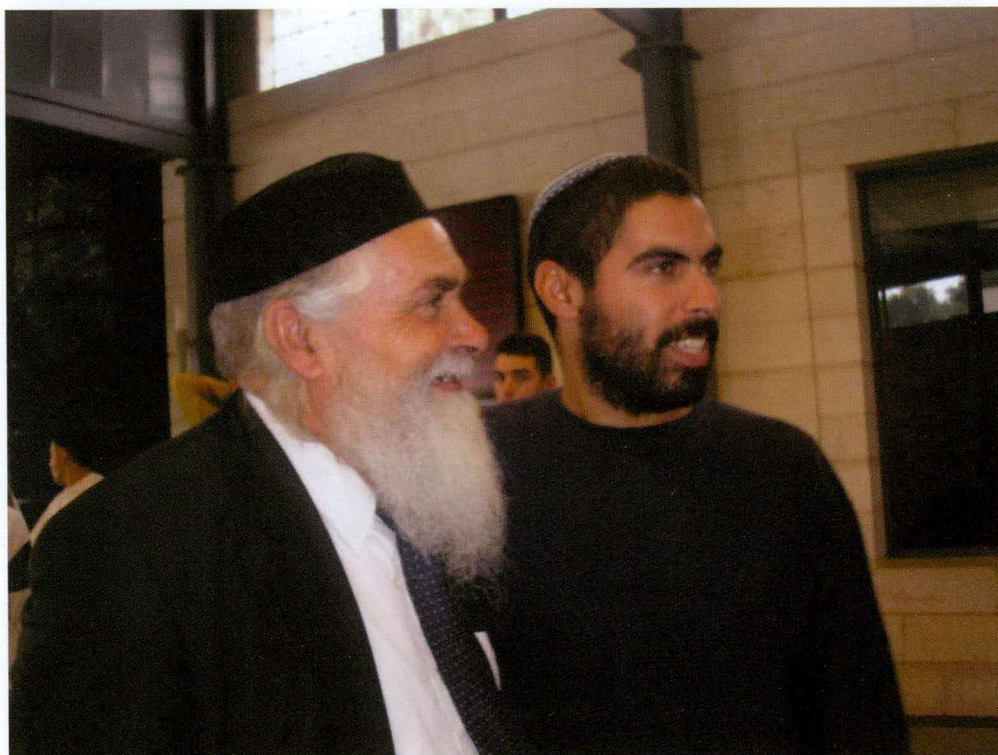
זה מה שנקרא במילים גבוהות ולא יודע אם אתה תאהב את זה - מסירות נפש - וזה בא לומר שאתה נותן מהגוף שלך, מהכוח שלך, מהכסף שלך, מהלב שלך למען מישהו או משהו אחר שהוא לא אתה!!!!!! והמיוחד ביותר זה שאתה לא עושה את זה מידי פעם, אלא כל הזמן מידי יום ביומו, דקה דקה."

(אלירז פרץ)

אחדות עם ישראל:

"וואני כ"כ הבנתי בזמן האחרון כמה חשוב שיהיה חיילים כמוך כי צריך הגנה טובה וחזקה על המדינה והבנתי את זה רק מהפיגוע האחרון שהיה בשוק בירושלים אם היה שם חיילים והם היו רואים את מה שהיה שם או שהיו רק שומעים, הם היו מרגישים את האווירה שהייתה פה שהיית יכול לחתוך אותה בסכין, אווירה קשה ועצובה מצד אחד ומצד שני- **אווירה שכל העם מאוחד, חרדים, חילוניים, דתיים, ספרדים, אשכנזים, פועלים פשוטים וראשי**

מדינה. כ"כ כיף להרגיש ביחד ושיש לנו המון כוח שאנחנו ביחד"
(רב סרן אלירז פרץ)

זהות יהודית :

צריכים אנשים טובים בראש אם זה בצבא, או בכלכלה או בכל נושא אחר שבעולם...יהיה לך קשה מאוד בצבא, ישברו אותך, אך לעולם תזכור מי אתה, מה אתה ולמה את נלחם ונשאת בקורס. לשאלות האלה התשובה די ברורה ולמרות זאת צריך ללמוד אותם לעומק וזה מה שאני עושה שנה ואמשיך עוד 8 חודשים ללמוד בעצמונה ואולי לך התשובות פשוטות.

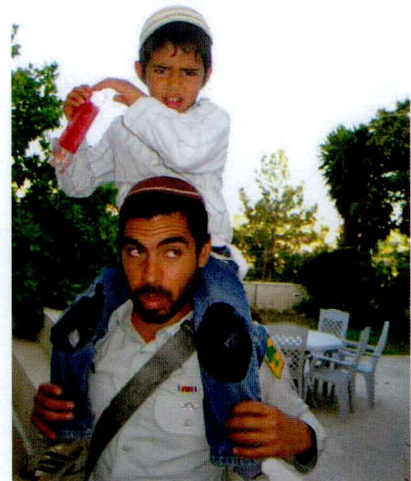
כמו :

מי אתה ? יהונתן נשר! וזה צד אישי בחייד.

מה אתה? יהודי! חלק מהכלל שמרכיב את עם היהודים.

ולמה אתה נלחם? למען ביטחון מדינת ישראל! ושלומה! כי יש לנו הרבה שונאים שרוצים למחוק את זהותנו היהודית ובכך לטשטש את עצמיותנו, ואם נשכח ונעזוב את זהותנו לא תהיה שום עילה לכך שאנו בארצנו וזו לא תיקרא מולדתנו.

(רב סרן אלירז פרץ)

מכתב לחניכים בבני עקיבא ערב עזיבתו של אלירז להדריך בתנועת הצופים בכפר אדומים.

אהלן חברה! מה נשמע? מה שלומכם? איך עבר עליכם המסע? אני מאוד מקווה שעמדתם בו והצלחתם

להכיר קצת יותר טוב את עצמכם. כן, זוהי הפעולה האחרונה שלי איתכם, ואת פעולת הסיום הזאת לא

ידעתי איך לעשות, על מה לעשות, מה הנושא. ואז בסוף הבנתי שאני העברתי לכם מסרים על הכל וכל

המסרים האלה נוגעים אליכם, אבל אף פעם לא עשיתי פעולות עליכם, לכן עשיתי את הפעולה של המסע

כדי שתבינו יותר טוב את עצמכם, ותדעו להקשיב יותר טוב לעצמכם.

עכשיו כשאני כותב שורות אלו דמעה זולגת לי מעיני, אני עצוב, לא בוכה, אבל בכל זאת יורדות לי

דמעות. מה אני אעשה? אני כל כך אוהב אתכם, אם רק הייתם מצליחים להבין עד כמה אני אוהב את

כולכם אז אולי...

אתם בטח שואלים את עצמכם אם אני עד כדי כך אוהב אתכם אז למה אני עוזב אתכם. אז תדעו, שאני

עוזב אתכם מאהבה, בגלל שחשוב לי שיהיה מדריך אחר לכם, מדריך שונה ממני, ואולי בדיוק ההפך ממני. כי בעצם צריך שיבוא לכם מישהו שאולי לא כ"כ תאהבו אותו. וכל זה למה? כדי שתלמדו, שאני הדרכת אתכם. אני הדרכת אתכם עם השקפת העולם ודרך מחשבה שלי ורק שלי. ואף אחד חוץ ממירב לא יכול להשפיע עליכם, ואני חושב בשביל

שתהיו יותר חכמים אתם צריכים מישהו אחר. והרי אתם באים לבני עקיבא ומקבלים שם כיף, מוסר, רעיונות ודרך חשיבה מסוימת ולכן אתם צריכים להתייחס לבני עקיבא כאל מקום שבאים אליו כדי ללמוד אבל לא במובן של ביה"ס אלא במובן של כיף. בבני עקיבא אתם לומדים על החיים ואני רוצה שלא תלמדו רק מאדם אחד. אתם עכשיו בטח חושבים- "טוב, אלירז עזב והוא עכשיו כבר לא מדריך שלנו, והוא בטח לא ישמע לנו, ולא יקשיב לנו, ולמה בכלל שזה יעניין את אלירז כי הוא לא המדריך שלנו" אז אם אתם חושבים ככה אז אתם טועים.

אני אדבר איתכם מתי שאתם רוצים וכל שאלה ולא משנה על איזה נושא בעולם אני אנסה להשיב תשובה לכם וגם אם זו שאלה על אלוקים, אנשים, בנות, סקס, העולם והחלל. מכל דבר שתמצאו לשאול אותי אני לא אתעלם ותמיד אתייחס אליכם ברצינות. אתם מוזמנים להתקשר אליי, לבוא אליי תמיד, בכל יום ובכל שעה. ואם תרצו נלך ונטייל ביחד ואם תזמינו אותי לפעולות שלכם אני אבוא.

רק שתדעו, אני זה חלק מכם כל החיים ואף לנצח נצחים, ואתם חלק ממני לכל החיים ואף לנצח נצחים. כי מה שאני יודע וחושב אתם חושבים וכך גם ההפך - את הרגשות שלי נטעתי בכם והמחשבות שלי טמונות בראשכם ואני זה אתם ואתם זה אני וביחד אנחנו שלם.

אז שלום ולהתראות ונתראה בקרוב.

שלכם אוהב כל כך, כל כך אלירז פרץ.

שירותו הצבאי של אלירז:

אלירז התגייס במרץ 1998 לסירת גולני.

מ"א- 6338830

תוך כדי המסלול בפלס"ר נהרג אחיו של אלירז- אוריאל מ"מ סיור בגדוד 51 בגולני בקרב מול מחבלים בלבנון. את ההודעה על מותו של אוריאל מסר לאלירז חברו הטוב של אוריאל ומפקדו של אלירז.

בכדי שאלירז יוכל להמשיך כחייל קרבי בפלס"ר גולני, נצטרכו ההורים אליעזר ז"ל ומרים לחתום על מסמך חתום בידי עו"ד שהם מאשרים שאלירז ימשיך בקרבי והם מודעים לאפשרות שאלירז ישתתף במבצעים צבאיים ועלול להיפצע או להיהרג.

ההורים- אליעזר ז"ל ומרים מחליטים לחתום לאלירז על המשך שירותו הקרבי מכיוון שהם מרגישים שזוהי שליחותו וייעודו של אלירז.

אלירז ממשיך את שירותו בסיירת גולני ויוצא לקורס קצינים בשנת 2000.

אלירז בוחר לא לחזור להיות קצין בסיירת אלא לחזק את הגדודים ומתחיל לשרת כמ"מ בגדוד 51 לאחר מכן המשיך לתפקיד סמ"פ בגדוד 51. במהלך תפקיד זה התקיים מבצע "חומת מגן" בשטחי יו"ש. אלירז לחם לצידם של אביהו יעקב, ניסים בן דוד גד עזרא שנהרגו באותו המבצע. אלירז הפגין נחישות ואומץ לב במהלך הקרבות. בפגישה שהתקיימה בין אלירז למשפחתו של ניסים בן דוד, אלירז מתאר את מהלך הקרב ואת פציעתו של ניסים ואומר: "היה לי קשה להנשים אותנו, כי התחיל לעלות המון דם מהפה, וזה..ואז חשבתי עליה, חשבתי כאילו על שלומית כשאמרה לי כל דבר שאתה עושה הכל בראש. כמו שאתה חושב ככה זה יהיה. אז חשבתי כאילו אני מנשק את שלומית – אז היה לי

כיף להנשים אותו. הדם שלו, כאילו הדם שלו בתוך הגוף שלי. הרגשתי
כאילו אני מתחבר אליו. ביקשתי לקחת חלק מהמוות שלו, להשאיר אותו
קצת חיים..”

לאחר הקרבות החליף אלירז כמ"פ פלוגה וותיקה בגדוד 51 את אביהו
יעקב הי"ד שנהרג בקרבות בג'נין. והמשיך במ"פ הכשרות בגדס"ר גולני
ובגדוד 13.

שמחת חיים של מפקד.. (חברים מהצבא מספרים..)

שמי עידו יובל ואני משרת בגדוד 12 בתפקיד קשר חפ"ק מג"ד/סמג"ד. במסגרת תפקידי יצא לי לעבוד ולבלות בחצי שנה האחרונה זמן רב בחברת אלירז הן בפעילות מבצעית והן בשעות הפנאי. מכיוון שלא יצא לי לעבוד עם אלירז במסגרת תפקיד פיקודי ומכיוון שתפקידו של קשר בסופו של דבר הוא לדאוג שהפקודות של מפקדו יועברו לשאר הכוחות, אז לא נראה לי לנכון לספר על פעילות ותפקיד מבצעי מכיוון שאני מאמין שמפקדים אחרים בגדוד יוכלו לספר הרבה יותר ממני, לכן החלטתי דווקא לספר על שעות הפנאי שביליתי בחברת אלירז ועל מה שקורה מעבר לפקודות השטוחות ששומעים בקשר שזה דבר שלא יצא להרבה חיילים בגדוד להכיר פרט לחפ"ק.

הדבר הראשון שאני תמיד אזכור מאלירז זה את השיחות והבדיחות הפרטיות שהיינו מעבירים במהלך הנסיעות ברכב המוגן והפעילויות המבצעיות בחברון ובעזה, מה שהפליא אותי כל פעם מחדש זה שכאשר היינו בפורמט פרטי שכזה כמו בחפ"ק אז היינו מדברים עם אלירז על כל מה שמדברים עם חברים טובים וכנ"ל. הבדיחות שהיינו מספרים אחד לשני מתוך חברות כמובן, אני אישית הרגשתי שאני יכול להגיד הכל בחברתו בלי שום מחסומים שקיימים בין חייל פשוט לסמג"ד. מאוחר יותר גיליתי שלא כל החפקיים פתוחים בכזאת מידה עם מפקדיהם ואז הבנתי שאלירז הוא לא כמו כולם- כל המפקדים הבכירים. מקרה אחד שאני זוכר במיוחד זה שפעם בנסיעה ברכב הפרטי של אלירז גיליתי שיש לו במערכת של הרכב שיר שאני מאוד אוהב שהוא "היא לא יודעת מה עובר עליי" של שלמה ארצי וכעבור חודשיים בוקר אחד התחלתי לזמזם לעצמי את אותו שיר במהלך סיור בוקר ואלירז מיד זיהה את השיר והתחיל לשיר אותו ביחד איתי ואז ביחד עם כל החפ"ק את כל השיר מילה מילה. ומאז שאלירז נהרג, כל פעם שאני שומע את השיר הזה אני ישר נזכר באלירז ובכל השיחות והבדיחות שהיינו מעבירים בחפ"ק. בנוסף

יצא לי להכיר את אלירז בשעות הפנאי מחוץ לתעסוקה המבצעית כאשר היה יושב איתנו במועדון של החפ"ק ורואה איתנו סרטים ויושב איתנו לשתות קפה ולהכין ארוחות פרטיות, וחבל לי שלא יצא להרבה אנשים בגדוד גם לשבת ככה עם אלירז כדי שיוכלו להכיר אותו לעומק, מעבר לתפקיד ולהכיר אדם שמח ומצחיק שתמיד אפשר למצוא איתו נושא שיחה משותף וגם ללמוד ממנו המון דרך הנסיון הרב שלו.

לבסוף אני רוצה למסור לכל המשפחה שתהיו חזקים ברגעים הקשים הללו ושהיו בטוחים שתמיד נזכור אלירז גם בתור מפקד מדהים שלא פוחד מכלום וגם בתור אדם מדהים שאהב את כל החיילים שבגדוד.

אין מספיק מחברות בעולם כדי לתאר במלואו אדם שכזה,

עידו יובל-קשר חפ"ק סמג"ד/מג"ד.

אחד הסיפורים שאני זוכר מאלירז הוא שפעם בחודש אנחנו מקיימים ועדת בטיחות ואלירז היה קצין בטיחות של היחידה. בקו כיסופים הוא החליט שאת ועדת הבטיחות נעשה בחורשה ליד הגדר ולא במשרד כי הוא אהב את השטח הפתוח.

בשבוע האחרון ראיתי את אלירז מסופר ושאלתי אותו "הסמג"ד, מה קרה לפאות?" אז הוא ענה לי "טעות, אבל כנראה רוצים שיגדלו אחרת". לאחר מכן התברר לי כי היה אצל הספר בבא"ח, הוא נרדם. הספר עולה חדש מרוסיה לא הבין בשביל מה הפיאות והוא לא רצה להעיר את המפקד וגזז לו את הפיאות. כשאלירז התעורר הוא לא כעס על הספר, ההיפך צחק איתו ואמר לו בצחוק "כנראה הם רוצים לגדול אחרת" אשרינו שזכינו להכיר מפקד, חבר כמו אלירז.

רס"ב חנן קדוש

מנהל עבודה חימוש 12.

הרגישות האנושית של אלירז בצבא..

הסיפור הראשון היה באימון ברמת הגולן. אלירז ז"ל היה סמג"ד צעיר ולא מבין כל כך את המערכת הגדודית. באחד מימי רביעי הייתי צריך לצאת לחתונה של חבר והרכב שלי היה במוסך. הפכתי עולמות כדי לקבל רכב ולא היה לי תשובה. האמת שהתביישתי מלבקש מאלירז ז"ל משתי סיבות 1-היו לו סידורים עם הרכב {כנראה אפטר} 2-הוא היה חדש ולא כל כך הכרתי אותו. הלכתי לפלוגה מבלי לקבל תשובה. אלירז כנראה שמע את הסיפור בא אליי זרק לי את המפתחות ליד ואמר לי סע תהנה. אומנם זה סיפור קטן אבל דבר

ששימח אותי וגרם לי לזכור זאת תמיד

הסיפור השני היה בחברון. ידעתי את הבעייתיות שיש לאלירז להיות מפקד גזרה בחברון כי כמפקד הוא היה צריך לספוג הערות מהתושבים בזמן שאני יודע שמשפחתו של אשתו משם. אז סיקרן אותי לדעת מאיפה הכוח לעמוד מול התושבים גם כשמה שאמרו פגעו בו ובחייליו. אז אלירז אמר לי **"אני פה משרת את המדינה ולא פלג כזה או אחר מהמדינה"**. דבר/אמירה שגורמת לך להבין את עומק הדברים להבין שאלירז בצבא לא בגלל הכוח ולא בגלל המשכורות והתנאים אלא בגלל המדינה.

הסיפור השלישי התרחש כ-3 שבועות לפני האירוע הקשה. היינו בגזרה אני והוא. הייתי במצב נפשי קשה מאוד. היו לי כמה אירועים בגזרה, לא טובים, שמפקד האוגדה תיחקר ונזף בי. באחד מהימים הייתי צריך לצאת הביתה בשעה 16:00, והמחליף שלי איחר בכמה שעות. אז אלירז ביקש ממני לעשות משהו ואני ישר התנפלתי עליו בצעקות "שהם לא מתחשבים בי", "שאני לבד" "סופג" את כל האש". אלירז לקח אותי למאחורי החמ"ל ליד העמוד חשמל הגבוה ודיבר איתי בערך שעתיים על כל מיני אירועים שהיו לו כשהוא היה מ"פ ומאיפה אני צריך לשאוב את הכוחות ובסוף השיחה הוא אמר לי **"תזכור לשתף אותי, אני פה בשבילך"**. אלו הם רק 3 סיפורים קצרים מהמפקד אלירז שמראים קצת על האדם שהוא היה.

ויצמן אביחי סרן, מ"פ רובאית ב'.

אלירז כאיש משפחה, בן, בעל ואבא..

בנם השני של אליעזר ומרים

אח לסגן אוריאל הי"ד שנהרג בקרב בלבנון בז' בכסלו, הדס, אביחי,
אליסף ובתאל.

בעל לשלומית ואבא לאור חדש אוריאל, הלל מרים, שיר ציון וגילי בת
עמי.

מכתב שכתב אלירז לאביו (בערב חתונתו עם שלומית)

(ד' תמוז התשס"ב, 14 בינוי 2002)

לאבא היקר!

אחרי שנים שאני תחת חסותך, תחת כנפידך, הגיע הזמן לעזוב.
אבא, נתת לי את חיי ונטעת בהם טעם, רצון וסבלנות.
צבעת את חיי בצבע, ולימדת אותי איך ללכת בדרך.
איך את כל הכוחות העצומים שקיבלתי מכם הורי לימדת אותי
ליישם אותם.
עכשיו אני כמוך הולך לבנות קן, בית, בית בעם ישראל והלוואי
והילדים שלי יהיו לפחות כילדך-
אוהבי עם ואדם, ומחוברים לארץ.
גם הענקת לי המון דברים שמן הסתם עוד אגלה באמת.
גילית תעצומות נפש בשבילי, שאת בנך הבכור עקדת, לי השני
חתמת. העמדת אותך בניסיון
שאפילו אברהם אבינו לא עמד- ואתה עמדת בו בגאון.
תודה אבי שנטעת בי את הכח להמשיך.
שתדע לך אבי, שלאורך כל המלחמות ידעתי שלא אמות.
גם כשכדורים שרקו בעורפי, גם כשנפצתי לא איבדתי תקווה-
ההפך, שרתי, שרתי שירת חיים.

תודה, תודה, תודה.

אוהב אותך נורא וקשה לי לעזוב אותך, לעזוב את הבית, איתך
לעד אחיה והלואי והמשיח יבוא...

תוכל, תבין, להמשיך, לייגע ולהנחות ואף להתארח.
אוהב אלירז
נ.ב. לאבא, נתת לי את השם "אליהו" ע"ש אבא שלך- אליהו
שנגלה ונכסה, הנביא שרואה להמשך.
תודה.

הספד שנשאה שלומית אישתו של אלירז ביום השלושים

רזוש!

המון כאב וצער ידעת בחיים שחיית, והמשכת לחיות ולשמוח, אבל תמיד הזהרת אותי שאני לא אעז למות לפניך כי אתה לא תהיה מסוגל לעמוד בזה.

אף פעם לא אהבת שנשתמש במילה פחד, שנגיד חשש, אבל כשהיית חושב על זה שיקרה לי משהו, היית ישר אומר בלי לחשוב פעמיים שאתה מת מפחד.

ועכשיו, אתה הלכת והשארת אותי כאן

ואני – נדרשת לעמוד בזה

ואני- נדרשת לא למות מפחד, ומכאב ומגעגוע.

אלירז, מאוד חשוב לכולנו לעשות כל מה שאפשר כמה שיותר, כדי להנציח אותך, כדי שלנצח נמשיך וגם אחרינו אותך, את הרוח הגדולה שלך, את האמת המזוקקת שלך, את תעצומות הנפש, את השמחה, הטוב ועוצמות החיים האדירות. שימשיכו וימצאו את דרכן לכל לב.

אני מבטיחה לך אלירז להמשיך בדבר שתמיד היה חשוב לך יותר מכל דבר אחר וקודם לכל דבר, אני מבטיחה לך שההנצחה הגדולה שלי, תהיה להמשיך לגדל בדרכך את אור חדש אוריאל, את הלל מרים, את שיר ציון ואת גילי בת עמי.

אני רק מתחננת לפניך רזוש, ולפני ריבונו של עולם, שתעזרו לי, שתמשיכו להנחות אותי בדרך, בכל צעד ושעל, בכל החלטה שאדרש לקבל. שתהיו איתי כל שנייה ותתנו לי את הכח, את העוצמה, את השמחה.

אנא אלי, עשה אותי כלי לשליחותך

שלומית.

